

Iratxe Esnaola

♦ IDAZLEA

DANI BLANCO

Atsedetik ez, drogarik gabe

HARUKI MURAKAMIREN *Zertaz ari naiz korrika egiteaz ari naizenean* narrazio autobiografikoa lagun izan dut udan, *From chocolate to Morphine* drogen gida ilustratua-rekin batera. Ez dakit egunerokoak erakartzen dizkidan irakurketak edo irakurritakoek mugiarazten ote nauten, izan ere, udaren puska handia korrika egitera irtenez eta festan horditurik eman baitut.

Murakamik fondoko korrikalari izatearen eta eleberri luzeak idaztearen artean dagoen elkar eragina aztertzen du, eta harentzat, niretzat bezala, maratoni baterako —edo lasterketa umilago baterako— entrenamenduaren ezaugarriak idaztearenak ere badira. Erresistentziaz, konstantziaz eta kontzentrazioaz ari naiz. Kontrara, bada uste duenik idazleak ahalik bizitza osasungaitzena eraman behar lukeela orden publikotik eta ohitura onetatik ihesi eta ez inolaz japoniarraren kirol aktibitate eskergan nahasi, nahiz Murakami bera 30 urteak bete arte gau klub baten gidari eta nagusi izan zen, gero, eleberriak seriozki idazten hasteko erabakia hartzeaz batera, bizitza hura lagatzeko.

From chocolate to Morphine gidan ageri diren droga kontsumitzaile eta sortzaile hainbaten aitortzek erakusten didate drogen bidetik sormenari ekiten. Bertan ezagutu dut anfetaminak hartzea beharrezko duen idazlea, kokainara atxikitako pintorea, Valiumera lotutako poeta, opiaceoi men egin dien kantaria, peioteak bidea argitu dion eleberrigilea, PCPak botere psikikoak esnaten dizkion gidoilaria. Kreatibitatea handitzeko, edo inspirazio iturritzat, egileek tradizioz erabili izan dituzte drogak.

Aurretiazko ideia bat banuen, ustez, esperientziatik eratorria. Drogaturik idaztean emaitza eskasak erdietsi izan ditudanez, noizbait erabaki nuen korrika eginez laguntzea idazketa, kafe, pilula, alkohol eta enparauak baztertuta. Drogak parrandarako

utzi, eta manikeoa izanagatik, praktika “ez osasungarriak” praktika “osasungarriekin” orekatzeko ilusioa bizi. Usteldu zait ustea uda honetan droga endogenoen ezagutza egitean. Burmuinak sortzen ditu droga endogenoak, substantzia kimikoak fabrikatuz eta gure gogoan, pentsamenduan eta akzioetan eraginez. Katalogoa zabala bezain anitza da. Gure endorfinen opiaceoen efektu gehienak eragin ditzakete, gure adrenalina eta noradrenalina droga estimulagarriak dira. Hormona sexualak, berriz, antidepresiboak. Modu berean, korrika, meditatzen edo idazten “entonatuak” senti gaitezke. Drogatua egotearen eta ez egotearen mugak ez daude nik uste tokian, hortaz, ezta osasungarritasunarenak ere.

Kurioski, drogon ahalmenaz parrandan jabetu naiz bizien. *Progresive* musika bat dantzatzen ari nintzela, jendez inguraturik eta zero izartsuaren azpian, batasun erabatekoa sentitu nuen gainerako gorputz arima izerdituekin, nola kanpo substantziarik kontsumitu gabeekin, hala toperaino sartuekin, denok modu berean drogatzen baiktuen partehartze eta elkartze sozialaren “subidoiak”, alegia, batasun sentimenduaren “kolokoiak”. Joanda ematen dugu eguna dirudienez, eta testu honi erreparatuta, egiatan kolokaturik nagoela pentsatzen jarritan nago. Bide batez, orain hobeto ulertzen dut 1998an Espainiako Barne Ministerioak Drogen Plan Nazionalerako eginarazi zuen kanpainaren estrategia. *A tope sin drogas* lema itzulpen okerra medio, “Atsedetik ez, drogarik gabe” bihurtu zen orduko leloa.

Ituan jo zuen ustezko akatsak, eta orduan barre karkaila ez gutxi sorrarazi zidana, drogen gaineko egia instituzional profetikoa zait gaur. ■

Antton Olariaga

